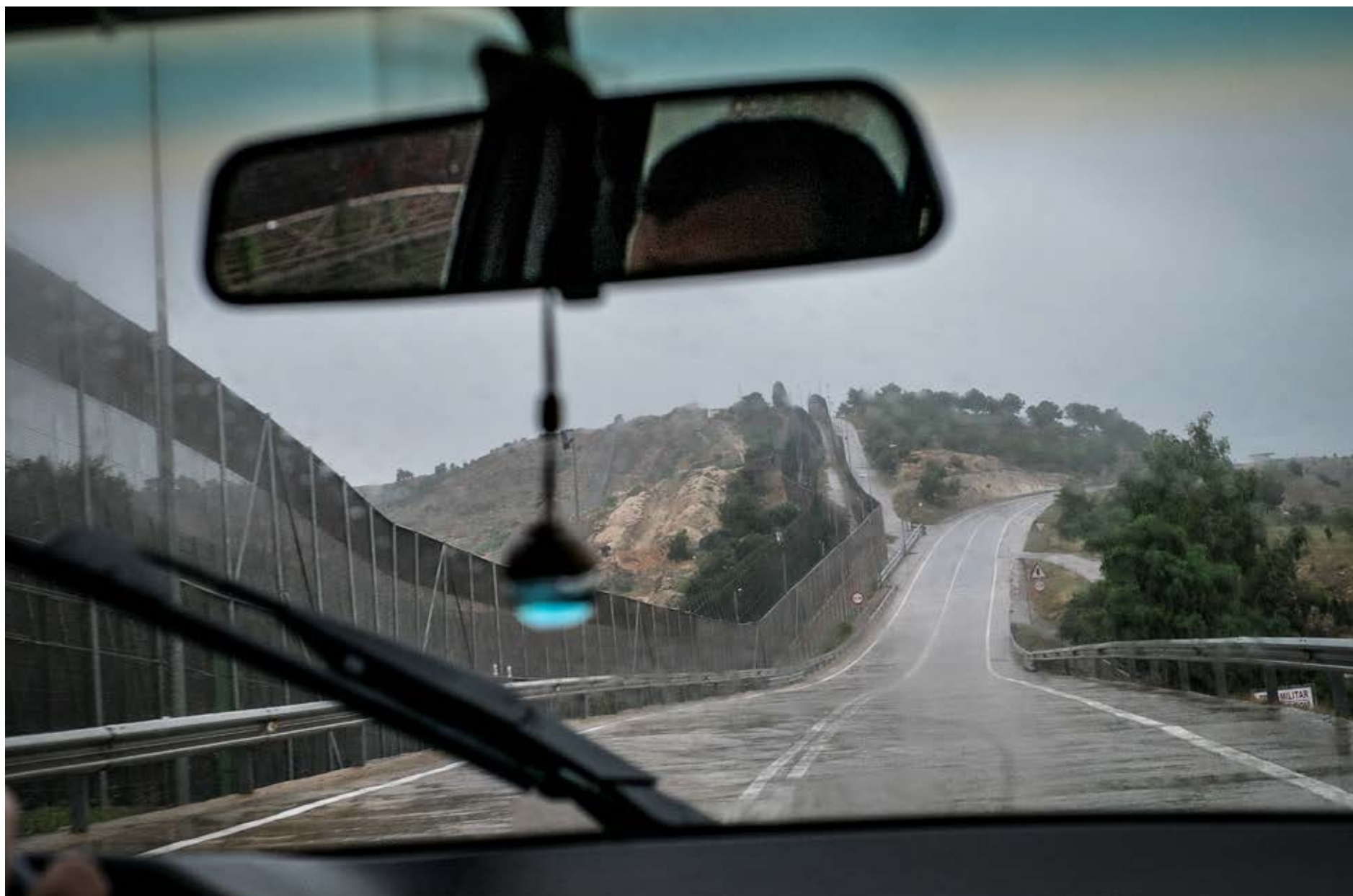

SPECIAL

POJKEN PÅ MALMÖ C · FAST I MELILLA

Sex meter höga staket med taggtråd ska skydda den spanska enklaven Melilla mot illegal invandring.

”Osama kunde inte springa så fort så vi fick ofta bära honom. Det gick inte. Och sedan ville han inte längre försöka.”

●Fortsättning

Så höll de på, nästan varje natt i åtta eller nio månader, tills Amin plötsligt lyckades. Det hände för ungefär ett år sedan.

– Vi följde med ner till hamnen och drog till oss polisens uppmärksamhet. Vi skrek och väsnades. De tog oss och slog oss och då smet Amin och de andra in bakvägen.

– Osama kunde inte springa så fort så vi fick ofta bära honom. Det gick inte. Och sedan ville han inte längre försöka. Men efter att hans bror klarade det så försökte han många gånger.

Osama lyckades aldrig återförenas med sin bror. Han gav upp, berättar en av killarna vid fyren som säger att han såg Osama gå och tiggat mat i den marockanska gränsstaden Beni Ensar för några månader sedan.

José Palazon, på den lokala människorättsorganisationen Prodein, säger samma sak.

– Ja, jag känner igenom honom. Han var på centret ett tag och efter det var han på gatan med de andra barnen i nästan ett år.

– Jag såg honom i vintras. Han var smutsig och gick runt och tiggde mat. Han sa att han frös så mycket att han inte kunde sova på nätterna. Han var i mycket dåligt skick.

När Osama inte längre syntes till på Melillas gator befarade José Palazon att den elvaårige pojken blivit tagen av polisen och blivit utkörd på andra sidan gränsen. ”Det händer hela tiden”, säger han. Så han frågade runt bland gatubarnen.

– Några killar sa att de träffat honom vid gränsen och att han sa att han var trött på Melilla och att han ville försöka vara i Marocko ett tag. Det var för ungefär tre månader sedan.

Osama gav upp. På ett kafé i Beni Ensar säger en springpojke att han såg honom vid gränsen för två veckor sedan. Han lovar att ringa om han ser honom igen.

I början av 2000-talet uppmärksammade Unicef att tusentals marockanska barn och ungdomar började ta sig över till Spanien och Italien via den centralt belägna hamnen i Tanger. Fram till 2010 sökte sig bara ett fåtal till länderna i norra Europa. Sedan kom finanskrisen och med den hög arbetslöshet och en åtstramningspolitik som slog hårt mot spanjorerna och italienarna, men ännu hårdare mot de redan utsatta migranterna.

2008, när krisen började, sökte tre ensamkommande minderåriga ma-

”Jag har ingenting att leva för i Marocko. Man kan gå runt och sälja servetter på gatorna och tjäna 100 dirham i veckan. Jag vill bara försöka få en bättre framtid.”

”Bruce Lee”, 22 år.

rockaner asyl i Sverige. 2012 började allt fler nordafrikanska barn och ungdomar dyka upp på gatorna i skandinaviska städer. De senaste arton månaderna har 550 minderåriga marockaner sökt asyl i Sverige. Av dem har hittills 30 fått uppehållstillstånd.

■

I en av tunnlarna på Melilla La Vieja stimmar ett tjugotal gatubarn runt med fyra unga aktivister från Madrid. De pratar och skrattar, kramas och tar gruppbilder.

– Vi kommer med kläder, mat och ett gott skratt, säger Sara, den enda av de fyra kvinnorna som talar engelska.

Några av de yngre pojkarna ser ut att njuta av uppmärksamheten och närheten. De äldre ler artigt men distanserat. Efteråt förklarar ”Bruce Lee”: – Tjejerna kommer med två cola som tjugon ar får dela på. De skojar och skrattar och tar bilder som de lägger ut på Facebook för att visa hur goda de är. De har inte gett oss någonting. De lurar oss och de lurar sig själva.

Om ett par timmar ska den första båten lämna hamnen. I ena hörnan av citadellet sitter nio marockanska killar och delar en vattenpipa. En mild doft av äppeltobak stiger mot himlen. ”Bruce Lee” är med sina 22 år den äldste och mest erfarne migranten

i sällskapet. Han berättar om hur han en gång lyckades ta sig till Spanien genom att gömma sig i en spansk stridsvagn. Han har lyckats sju gånger, men varje gång har han tvingats åka tillbaka. En gång utvisades han efter att ha avtjänat straff för narkotikabrott. Själv påstår han sig vara oskyldigt dömd, att han inte visste att det låg ett halvt kilo hasch i madrassen han sov på hemma hos en kompis. Den här gången återvände han för att träffa sin sjuka mamma i Fez. Men han ska tillbaka igen.

– Jag har ingenting att leva för i Marocko. Man kan gå runt och sälja servetter på gatorna och tjäna 100 dirham i veckan. Jag vill bara försöka få en bättre framtid.

När tobaken är slut dröjer det inte länge innan några av killarna plockar fram sina limtuber. Några droppar i en påse, andra gnider en klick direkt i handflatorna och sluter dem över näsa och mun.

Sorlet tystnar medan de drar några häftiga andetag och håller andan tills ångorna gör verkan. Ruset blir intensivt. Den normala samtalstonen går över i höga skrik och plötsliga skrattattacker. Tolvårige Zacharia vinglar till vid muren, och sätter sig på huk. Hans ögon är glansiga men han gör tummen upp.